

พุทธทาสภิกขุ. (๒๕๔๘). **แก่นพุทธศาสนา**. กรุงเทพฯ : เพชรประกาย. ๑๔๓ หน้า.

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาแบ่งออกเป็น ๓ ตอนด้วยกัน คือตอนที่ ๑ เรื่องใจความทั้งหมดของพระพุทธานุญาตถึงใจความสำคัญของพุทธศาสนา ข้อสรุปของธรรมะต่าง ๆ ซึ่งหลักพุทธศาสนาชั้นมูลฐานหมายความว่า เป็นหลักที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะไปยังความดับทุกข์ ตอนที่ ๒ เรื่องความว่าง เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่สุดเพราะเป็นเรื่องหัวใจของพุทธศาสนาความว่างหาพุทธศาสนาเป็นทั้งยาแก้โรคและความหายจากโรคซึ่งความว่างมีความหมายมากมายแต่เรื่องนี้มุ่งความว่างจากความทุกข์ ว่างจากกิเลสที่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ และความว่างย่อมอยู่เหนือคำว่า "ความสุข" และ "ความทุกข์" ตอนที่ ๓ เรื่องวิธีปฏิบัติเพื่อเป็นอยู่ด้วยความว่างจะกล่าวถึงการ ปฏิบัติที่ถูกต้องและเป็นไปอย่างสมบูรณ์ที่สุด ย่อมหมายถึงการปฏิบัติชนิดที่ตัวกูหรือความรู้สึกว่าตัวกูนี้ไม่มีทางเกิดอีกต่อไปซึ่งคำว่าเกิดแห่งตัวกู หมายถึง เกิดในห้วงความคิดนึกในทางจิตการปฏิบัติดังกล่าวนี้มี ๓ ขณะ คือในขณะที่ปกติไม่มีอารมณ์มากระทบโอกาสที่ครองคือในขณะที่ขณะที่อารมณ์มากระทบทางตา ทางหู ทางกาย เป็นต้น โอกาสที่สามคือขนาดที่ระดับจิตคือความตายทางร่างกาย